

punkt er dansk Udenrigspolitik ført før som efter Krigen, og denne Linie maa vi fastholde, og jo mere vi kan hindre Rivninger mellem vore Naboer, des bedre. Jeg tror ikke paa den evige Fred, jeg tror, den er en Umulighed, men jeg har megen Tro til, at en forstandig Udenrigspolitik kan fjerne Rivninger mellem Naboer og fremme et godt Forhold mellem dem, og dette Maal maa dansk Udenrigspolitik holde fast ved, men jeg kan heller ikke se, at der her militært gøres noget, der kan svække denne Politik.

Men Spørgsmaalet om vor nye Grænse er ogsaa et kulturelt Spørgsmaal. Naar vi har faaet den nye Grænse, skyldes det, at Befolkningen dernede har bevaret sin Kærlighed til Danmark usvækket gennem de Menneskealdrer, den har været under Fremmedherredømme. Det var de allierede Tropper, der aabnede Vejen for os, men denne Vej blev kun gaaet af Befolkningen saa langt mod Syd, som Kærligheden til det gamle Fædreland havde holdt sig. At vi ikke fik mere, end vi gjorde, og ikke fik saa meget, som mange kunde have ønsket, ligger jo netop i, at dansk Kultur ikke havde kunnet holde sig. Derfor er det mig en stor Glæde og noget af det glædeligste, jeg har været med til her i Rigsdagen, at alle Partier har kunnet samles om at være med til Kulturarbejdet ved Grænsen, ikke blot til at løse de Opgaver, der ligger Nord for Grænsen, men ogsaa de Opgaver, der ligger Syd for den. Jeg har altid set saaledes paa det, at vi, der uden Vaklen har gennemført Folkenes Selvbestemmelsesret, ogsaa har en Pligt til at støtte dem, der ikke kom med. Jeg har været glad ved det Standpunkt, Socialdemokratiet har taget til Spørgsmaalet om Mindretalenes Behandling, og jeg vil meget ønske, at det ærede Medlem Hr. Schmidt vilde sætte al sin Indflydelse ind paa, at den samme frie Behandling, som det tyske Mindretal faar her i Landet, ogsaa maa blive vore Landsmænd Syd for Grænsen til Del. Jeg tror, at hvis der fra tysk Side blev ført en lignende Politik overfor det danske Mindretal, som vi i vort Land fører overfor det tyske, vilde der være en udmærket Basis for et godt og naboventligt Forhold mellem de to Folk, og det er dog det, vi alle maa ønske.

Det er i det væsentlige, hvad jeg har ønsket at sige ved denne Lejlighed. De vil alle kunne forstaa, at vor Stilling i dette høje Ting og i Danmark i det hele taget er præget af, at den Idé, som vi har kæmpet for, og som har staaet højest for os, har sejret, og at den vundne Sejr, saaledes som jeg har fremhævet, er en kulturel Sejr mere

end en militær. Jeg vil da meget ønske, at vi, selv om vi deler os her paa det militære Spørgsmaal, og det er jo uundgaeligt, dog alle vil holde sammen med Hensyn til det kulturelle, det nationale Spørgsmaal nede ved Grænsen, at vi maa være enige om at røgte det og røgte det paa en god og forsvarlig Maade til Gavn for vort Land, men ikke saaledes, at det giver Næring til Fantasier om Fremstød mod Syd, for det vil kun være til Skade for os.

Ud fra disse Synspunkter vil jeg ønske, at det Forslag, som Regeringen har fremlagt, i det væsentlige maa blive gennemført. Jeg føler mig overbevist om, at ingen med Rette kan sige, at der i det ligger noget aggressivt. Der ligger det ganske naturlige i det, at hvis alle andre Midler skulde svigte, maa vi dog have noget, saa at vort Land ikke skal ligge fuldstændig aabent, men at der dog er nogen Mulighed for os til at værne om det. Det synes jeg, at vi skylder os selv, og det synes jeg, vi skylder Europa, saa at man faar et Indtryk af, at vel forstaaer vi, at vi er smaa, men vi vil dog ikke lade vort Land ligge saa fuldstændig aabent, at et hvilket som helst tilfældigt Overfald vil bevirke, at vi kommer ind under fremmed Aag.

Holstein: Under Finanslovens første Behandling i afvigte Efteraar forsøgte Militærkommissionens Formand, det ærede Medlem Hr. P. Munch, at rejse en Generaldebat om Militærspørgsmaalet. Dette var et ganske naturligt Forsøg fra det ærede Medlems Side, al det ærede Medlems politiske Stræben og Tragten har jo i den Tid, han har været Politiker, drejet sig om at dræbe den nationale Forsvarsvillie i vort Folk og at knække dets nationale Værn. Det ærede Medlem har virkelig paa dette Omraade øvet en Daad, og det er derfor kun saa naturligt, at han atter og atter vender tilbage til sin Gernings Sted, til det Sted, hvor hans Manddoms Indsats er faldet, gaaende ud paa at faa det danske Folk til at betragte sit Forsvar som en Taabelighed og som en Ulykke. Det er knyttet til denne Indsats, det ærede Medlems Navn vil gaa over i Danmarks nyeste Historie. Det er jo saa, at hvert Ord, der bliver talt i dette Ting, alt, hvad der bliver gjort, og alt, hvad der bliver undladt, saa ringe og uanseligt det end kan forekomme, saa smaat, saa kortsynet og saa fejltagtigt det kan være, saa bliver det dog Sten i Danmarks historiske Bygning, og jeg maa for mit Vedkommende sige, at hvis om 50 Aar en ung erkendelsestørstende Hi-